

למכור חמור

סיפור ידוע בגרסה מקמבודיה

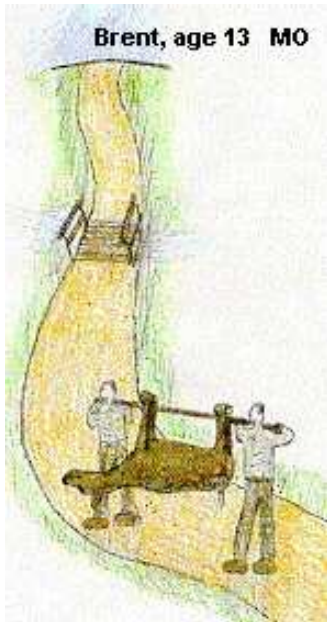
לפני זמן מה חי אדם בשם קהאק עם בנו, וביחד גידלו חמור. כשהחמור היה כבר גדול, עם פרווה חומה מבריקה ויפה אמר קהאק לבנו "החמור שלנו כבר שמן ויפה. אם נמכור אותו עכשיו נוכל לקבל עבורו מחיר טוב. רק שבכפר שלנו איש לא צריך חמור, והכפר קומפנג, בו יש היום שוק, הוא מרוחק מאוד. אם נלך עם החמור עד שם החמור ירזה מההליכה והמחיר ירד. מה נעשה?"

הם התייעצו ובסוף החליטו לקשור לחמור את הרגליים מקדימה ומאחורה ולהעביר מוט בין הרגליים. כך הם יצאו לדרך,

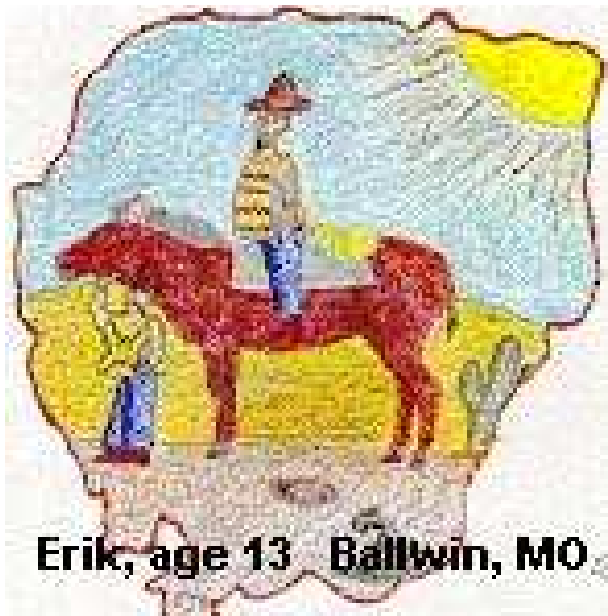
כשהם נושאים את המוט עם החמור על כתפיהם.

כשאנשי הכפר ראו זאת התחילו לצחוק "איזה דבר מצחיק. שני אנשים שסוחבים חמור על כתפיהם. אתם שלושה חמורים! עד עכשיו איש לא סחב עליו סוס או פיל או חמור. זה הם שצריכים לשאת את האנשים עליהם."

כשקהאק שמע זאת אמר "יתכן והם צודקים. הבה נתיר את רגלי החמור ונרכב עליו. אבל שנינו יחד נהיה כבדים מדי. לכן עלה אתה על החמור ואני אלך אחריו." וכך היה.

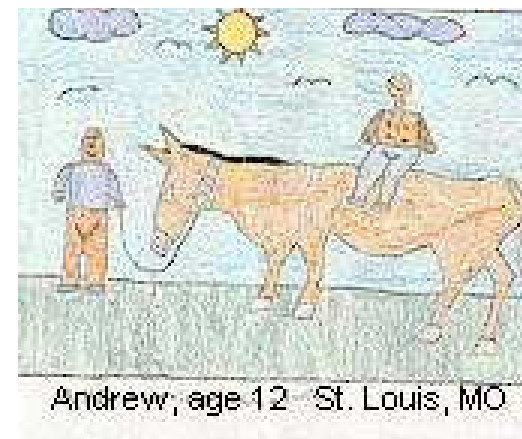
להתקרר ולהתנקות. כשהן ראו את הנער
ההולך אחרי החמור, הן ריחמו עליו. אחת

מהן ניגשה לזקן שרכב על החמור ואמרה
"החמור הזה צעיר ויפה. מוטב שהצעיר
הזה ירכב עליו ולא אתה, זקן ומכוער."
כשקחאק שמע זאת הוא ירד מהחמור.
הוא והבן התייעצו והחליטו בסוף לרכב

כשהם עברו בכפר אחר שאלו את הצעיר
"לאן פניך, נערי?" ענה להם "אני רוכב
לכפר בשם קומפנג."

"מי הזקן שהולך
אחריך?" "זה
אבי" ענה הצעיר.
הכפריים במקום
כעסו מאוד. הם
אמרו "איזה בן
גרוע אתה. לך יש
די כוח ללכת

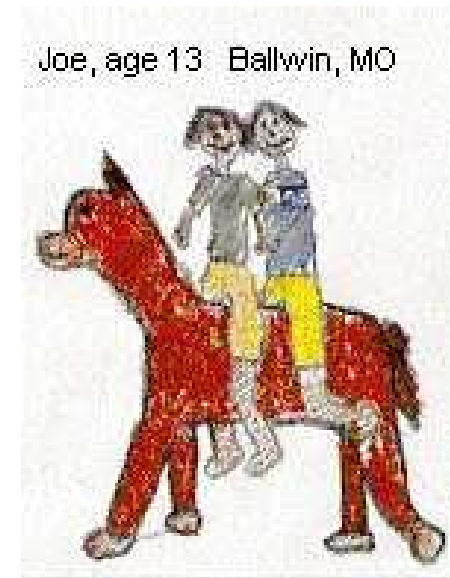

ברגל. שאביך הוא זקן. מוטב שתירד ותיתן
לו לרכב."

למשמע הדברים האלה ירד הבן מהחמור
והזקן עלה עליו. וכך המשיכו בדרך. הבן
הלך אחרי החמור שעליו רכב אבא.
אחרי זמן מה הם הגיעו לבאר. נשים
צעירות רבות התאספו שם כדי לשאוב
מים. אחדות אף שפכו מים על עצמן כדי

שניכם על הגב. אם תמשיכו כך הוא ירזה ויתעייף, ולא תקבלו עבורו מחיר כראוי. אתם סתם טיפשים, תנו לו ללכת חופשי." שוב הם ירדו מהחמור והובילו אותו בחבל. בדרך הגיעו לשטח בור ורצו לעבור אותו. ראה אותם מרחוק כפרי אחד וקרא להם "שימו לב! השדה מלא קוצים. למה שלא תרכבו על החמור שלכם. כך תמנעו משריטות. כמה אתם טיפשים!" הביטו הבן והאב זה על זה "איך שלא נעשה, האנשים לא יהיו מרוצים. אז הבה נלך כפי שנראה לנו ושיאשימו אותנו, איך שרוצים." והם המשיכו בדרכם בלי לשים לב למה שהאנשים מסביבם אומרים. וכשהגיעו לכפר קומפנג מכרו את החמור במחיר מצוין וחזרו מהר הביתה.

שניהם על החמור, הבן מקדימה והאבא מאחוריו. כך הם הגיעו לבית המכס. פקיד המכס ראה אותם ושאל "לאן אתם רוכבים, אנשים טובים?"

"אנו רוכבים לכפר קומפנג לשוק, כדי למכור את החמור." הפקיד כעס עליהם "החמור אינו חזק דיו כדי לסחוב את